

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **D. D.**, nar.,
státní příslušnost: Ukrajina,
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2019, č. j. OAM-169/ZA-ZA11-K02-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobce namítá, že žalovaný chybně interpretoval jeho výpověď a nepostupoval způsobem vedoucím ke zjištění skutečného stavu věci dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

(dále jen „správní řád“). Z kontextu výpovědi žalobce vyplynula jeho obtížná situace, kdy je nucen se rozhodovat mezi příslušností k majoritní ukrajinské společnosti či ruské menšiny, ať již jde o příslušnost k jedné z odnoží pravoslavné církve nebo o zapojení do ozbrojeného konfliktu.

3. Žalobce je zjevně plachou osobou, emočně nezvládá pobyt v domovském státě, kde je neustálý tlak, který jej donutil přesunout se do Ch., kde rehabilitoval v klášteře, avšak následně se s ohledem na neutěšený stav lidských práv na východní Ukrajině rozhodl vycestovat do ČR.
4. Žalobce se domnívá, že jím tvrzené důvody jsou azylově relevantní s odkazem na § 12 zákona o azylu, neboť těžiště jeho obav spočívá v tom, že patří do rusky hovořící menšiny regionu zasazeného ozbrojeným konfliktem, kdy tento jeho původ je zdrojem diskriminace. Žalobce odmítá zapojení do ozbrojeného konfliktu, neboť by byl nucen bojovat proti svým blízkým, tím je stavěn do pozice oběti tohoto konfliktu, právě z důvodu příslušnosti k minoritní skupině.
5. Žalobce akcentuje nedostatečné posouzení možnosti aplikace § 14a zákona o azylu žalovaným. Žalovaný uvedl, že žalobci při návratu na Ukrajinu nehrozí újma relevantní ve smyslu zákona o azylu. Žalobce je však přesvědčen, že mu, pokud by se vrátil, hrozí, že bude odveden do armády. Je si vědom skutečnosti, že se v případě vojenské služby jedná o jeho povinnost, avšak nelze přehlížet újmu, která mu hrozí tím, že zastává názory neslučující se s možnou účastí v armádě. Žalobce se domnívá, že není pravdou, že by se do bojů zapojovali pouze dobrovolně souhlasící vojáci, i kdyby tomu navíc bylo naopak, žalobce to nevyvazuje z jeho branné povinnosti, kterou však naprosto odmítá, ať už by byl nasazen kdekoli. Rozhodnutí je podle žalobce nepřezkoumatelné, neboť nebyla náležitě posouzena otázka možné hrozící újmy žalobci, kterému hrozí nebezpečí z pozice civilisty, nebo případně z pozice brance.
6. Žalobce konkrétně spatřuje možnou újmu ze strany státu, kdy ta je vedena nepřímo tím, že by stát nebral ohled na pacifistické postoje žalobce, a bez ohledu na to by jej zapojil do vojenské služby, což se žalobci protiví. V této souvislosti žalobce uvádí, že vojenskou službu sice dosud nenastoupil z důvodu neodpovídající fyzické dispozice, avšak do této kategorie byl začleněn před vypuknutím ozbrojeného konfliktu a nyní se domnívá, že mu s ohledem na eskalaci konfliktu zapojení hrozí.
7. Žalovaný měl žalobci vyčíst, že nijak nezmiňoval, že by byl jakkoli politicky aktivní. Žalobce s tímto nesouhlasí, neboť podle něj uplatňování politických práv neznamená, že by měl být politicky činný nebo být členem politické strany. Žalobce má naopak za to, že je potřeba tento pojem chápat širěji a mimo jiné lze pod něj podřadit i obtížnost obrany zájmů žalobce proti politice domovského státu, neboť žalobce nemůže hledat zastání u domovského státu, pokud ten po něm vyžaduje nástup do armády, a který zároveň pokládá jeho neochotu zapojit se do konfliktu za projev kolaborace se separatisty.
8. Žalovaný vyjádřil s žalobou nesouhlas. Trvá na správnosti rozhodnutí, neboť dostatečně zjistil skutečný stav věci. Vycházel ze skutečností, které žalobce uvedl při pohovoru, a dále z materiálů, které si za tímto účelem opatřil. Situaci žalobce hodnotil komplexně, zabýval se i jeho rodinnými, soukromými a ekonomickými poměry. Žalovaný si je vědom, že na východní Ukrajině stále probíhá ozbrojený konflikt, avšak žalobce z této oblasti odešel a pobýval v Ch., kde žádné ohrožení nepociťoval. Žalobce podle žalovaného neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že by mu při návratu do vlasti měla hrozit

vážná újma. Žalovaný neshledal relevantní ani obavy žalobce z nástupu vojenské služby, ani jeho odkaz na údajný rozkol v ukrajinské církvi a nacionalizaci farností, neboť žalobce neuvedl, že by se stal terčem nějakého konkrétního úmyslného jednání. Žalovaný poukázal též na to, že žalobce z vlasti odcestoval dobrovolně a před odjezdem tam neměl žádné problémy. To je podle něj potvrzeno dále tím, že žalobce poslední místo pobytu opustil dobrovolně, na základě pozvání známé osoby, a byl rovněž schopen si opatřit polské vízum.

9. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
10. Žalobce v žádosti uvedl, že je pravoslavný křesťan, bez politického přesvědčení. Je svobodný a bezdětný. V L. se účastnil válečných operací, byl svědkem bombardování a byl zraněn. Jakmile vidí cokoli, co se týká válečných operací, dělá se mu špatně.
11. Při pohovoru žalobce upřesnil, že byl obyvatelem L. kde bydlel s celou rodinou. Jakmile propukly válečné operace, žalobce zůstal v domě pouze s otcem. Město opustil až v roce 2015, kdy odjel k bratrově do Ch. a z důvodu psychického stavu pobýval v klášteře. Nyní je situace podle něj v L. již klidná, nicméně tam není práce. Ti, kdo pracují, musí mít brannou povinnost. Platí tam zákaz vycházení a jsou tam ozbrojenci. V Ch. žalobce žádné potíže neměl, nicméně měl obavu, že by mohlo k něčemu dojít a snažil se nevycházet z domu. Do L. se žalobce vrátit nechce, bojí se. Na Ukrajině také probíhá rozkol církve, kdy církve se nacionalizují. K tomu žalobce dodal, že nebude chodit do kostelů, které rozkolu podlehly. Zároveň však na otázku, jak by jej údajný rozkol církve ovlivnil, uvedl, že neví. Žalobce se obává, že by mohl být znovu válečný stav. Odmítá svou případnou účast, kdy zároveň pokud by v případě povinnosti nenastoupil, se obává, že by mohl být potrestán. Doplnil, že byl členem Donských kozáků, kdy řada jejich členů skutečně bojovala. Pokud by bylo zjištěno, že je žalobce členem, mohl by z toho mít problémy. Vojenskou službu nevykonával, neboť neprošel přes zdravotní komisi, byl příliš hubený. V současnosti žalobce předvoláván není a nebyl ani v minulosti. K dotazu, zda by se mohl na Ukrajinu vrátit s tím, že by se přestěhoval na bezpečné místo, uvedl, že je zvyklý být stále s příbuznými, pokud by s nimi nebyl, cítí se špatně, za dobu, co je v ČR žádné potíže ale neměl. Na Ukrajině má vazby ve L., kde žije sestra jeho matky, v Ch. žijí známí jeho bratra, neví, zda by mu byli ochotní pomoci. Na Ukrajině zaznamenal potíže s policií, neboť si neoprávněně půjčil auto a dostal podmíněný trest ve výši 3 let. Ohledně vyřízení cestovního dokladu žádné problémy neměl. O mezinárodní ochranu požádal poté, co obdržel poslední rozsudek o vyhoštění.
12. Žalovaný vydal dne 2. 9. 2019 rozhodnutí, jímž mezinárodní ochranu žalobci neudělil.
13. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Soud nepovažoval nařízení jednání za nutné, žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, čímž byl jeho souhlas presumován.
15. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:

16. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
17. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
18. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
19. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
20. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
21. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
22. Pokud jde o porušení zásady materiální pravdy, žalovaný skutkový stav vyhodnotil adekvátně. Vycházel především z výpovědi žalobce, a dále z informací zjištěných z podkladů, které si za tímto účelem obstaral. „[N]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (§ 23 zákona o azylu). Žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobce a zároveň sám zjišťoval veškeré potřebné skutečnosti.

23. Žalovaný vycházel z informací o stavu na Ukrajině, jejichž výčet uvedl na straně 3 napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „*při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.* Uvedeným požadavkům podklady zcela vyhovují. Dokumenty pocházejí z důvěryhodných zdrojů (MZV ČR, OAMP, apod.), o jejichž odborné úrovni nelze mít pochyb. Jsou především z let 2017, 2018 a 2019, v době vydání rozhodnutí tedy byly aktuální.
24. Na podkladě informací uvedených v těchto dokumentech žalovaný konstatoval, že situace v zemi je stabilizovaná s výjimkou ozbrojeného konfliktu, který stále probíhá ve východní části území, konkrétně na pomezí Doněcké a Luhanské oblasti, v příhraničních oblastech s Ruskem a v okolí města Mariupol. Bezpečnostní incidenty se od října 2015 omezují výhradně na linii dotyku a v sousedních oblastech (Dněpropetrovská, Charkovská, Záporožská) k bezpečnostním incidentům nedocházelo.
25. Žalobce pochází z L., tedy z oblasti přímo dotčené ozbrojeným konfliktem. Žalovaný proto zjišťoval, jaké jsou možnosti žalobce při návratu, zda je reálné, aby využil institutu vnitřního přesídlení. Vycházel zejména z Informace OAMP Ukrajina: Vnitřně vysídlené osoby z 20. 2. 2019. Žalovaný zjistil, že vysídlené osoby mají celou řadu možností využít pomoc poskytované ze strany vlády. Žalobce též sám možnosti přestěhovat se využil, když dříve pobýval s bratrem v Ch. u jeho známých. Žalobce též do protokolu v rámci správního řízení o správním vyhoštění, který je též součástí spisu, neuvedl žádné překážky, které by měly bránit jeho návratu.
26. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce mimo jiné sice poukázal na to, že bratr již v Ch. nežije a neví, zda by mohl opět pobývat u jeho známých jako dříve, jinou příbuznou má ve Lvově, ale též neví, nakolik by byla tato alternativa možná, a zároveň dodal, že je zvyklý vždy žít s nějakými příbuznými, avšak soud má za to, že žalobce svou schopnost přesídlit se i bez spolužití s příbuznými prokázal již svým pobytem v ČR. S ohledem na to, že bezpečnostní situace na Ukrajině je nyní již stabilní, má žalobce možnost přestěhovat se do kterékoli z oblastí, které jsou pod kontrolou ukrajinské vlády.
27. Tvrzené obavy, které měl žalobce mít při pobytu v Ch., nebyly takového charakteru, aby mohly být azylově relevantním důvodem. Žalobce uváděl, že se snažil omezit vycházení, avšak žádné konkrétní potíže neuvedl. I pokud by však žalobce zaznamenal v souvislosti s přesídlením jakékoli potíže, má možnost se obrátit na tamní policii.
28. K námitce ohledně příslušnosti k odnoži pravoslavné církve soud uvádí, že žalovaný se touto skutečností zabýval adekvátně. Žalobce při pohovoru zmínil problém nacionalizace církve. Odmítá chodit do kostelů, kterých se týká rozkol. Konkrétně však neví, jakým způsobem by jej osobně tento rozkol měl ovlivnit. Ani sám žalobce tedy přesně neví, jaká újma by mu v této souvislosti mohla vzniknout.
29. Žalovaný z Informace OAMP Ukrajina: Náboženská svoboda ze dne 17. 6. 2019 zjistil, že v zemi působí Ukrajinská pravoslavná církev (UPC), do níž se sjednotily ukrajinské pravoslavné církve Ukrajinská pravoslavná církev Kyjevského patriarchátu a Ukrajinská pravoslavná autokefální církev, přičemž žalobce vyznává Ukrajinskou pravoslavnou církev Moskevského patriarchátu (UPC-MP), kdy nicméně do UPC vstoupil pouze zlomek jejích farností. Žalovaný konstatoval, že na Ukrajině došlo ke zvýšení tenzí mezi pravoslavnými

komunitami, avšak dále také zjistil, že dle zprávy Freedom House je na Ukrajině náboženská svoboda obecně respektována. Nebyla ani potvrzena tvrzení žalobce, že by nemohl chodit do kostelů pod správou UPC-MP, tyto kostely by podle zjištěných informací neměly být plošně uzavírány, věřící nejsou cíleně pronásledováni a nepotvrdilo se ani, že by nemohli svobodně vyznávat svou víru (Informace OAMP Ukrajina: Ukrajinská pravoslavná církev Moskevského patriarchátu ze dne 13. 11. 2018). Žalovaný nevyloučil možnost excesů ve formě nahodilého jednání soukromých osob, ani tyto incidenty však nedokládají, že by bylo narušeno právo žalobce na svobodu vyznání. Soud se s těmito závěry zcela ztotožňuje.

30. Žalobce uvedl, že byl členem Donských kozáků, kdy jejich činnost spočívala v prezentaci této kultury a související činnosti. Tuto činnost však ani sám nepovažuje za politickou, neboť zároveň uvedl, že o politiku se zajímá pouze v rozsahu, že sleduje aktuální zprávy. Žalovaný proto správně vyšel z toho, že nebylo zjištěno, že by žalobce ve vlasti vykonával činnost, za kterou by mohl být pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce v souvislosti s tímto členstvím zmínil obavu, že část těchto kozáků se účastnila bojů, a pokud by bylo zjištěno, že žalobce se bojů neúčastnil, mohl by mít problémy. Dále tuto obavu však nijak nekonkretizoval.
31. Žalovaný žalobci neudělil azyl ani dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť s odkazem na odstavec ohledně situace církve, které je žalobce příslušníkem, uvedl, že nebylo zjištěno, že by žalobce měl mít jakékoli problémy se svobodou náboženského projevu, nebo problém v souvislosti s příslušností k jiné skupině. Žalovaný na tomto místě poukázal také na to, že jediný konkrétní problém se státními orgány, který žalobce zmiňoval, byly potíže s policií, které však zaznamenal v souvislosti s trestnou činností. Tyto potíže tedy jako azylově relevantní důvod také neobstojí.
32. Žalovaný své obavy z návratu do vlasti spojuje především s možností nástupu vojenské služby. Námitku žalobce ohledně toho, že žalovaný adekvátně neposoudil veškeré souvislosti jeho možného nástupu vojenské služby, soud však důvodnou neshledal. Námitka žalobce je založena na tom, že je pacifistou a naprosto odmítá nástup vojenské služby a případnou účast v bojích. Zároveň se obává případné hrozící sankce za její nenastoupení. Žalobce se zároveň domnívá, že sice nezastává žádný konkrétní politický názor, avšak pod tuto kategorii lze podle něj podřadit i nemožnost obrany svých zájmů, pokud by se obracel na státní orgány Ukrajiny.
33. Soud předně podotýká, že vojenská služba představuje legitimní občanskou povinnost a odmítání jejího výkonu nemůže samo o sobě založit pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 307/2017–33: *„Obecně platí, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu a povinnost služby v armádě při mobilizaci (případně trest za její nesplnění) rozhodně nelze považovat za azylově relevantní (srov. např. usnesení ze dne 17. 6. 2015, čj. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 22. 7. 2015, čj. 2 Azs 160/2015-43, ze dne 10. 9. 2015, čj. 2 Azs 175/2015-34, nebo ze dne 31. 8. 2016, čj. 2 Azs 141/2016-32). I pokud v právním řádu státu chybí zakotvení práva nevykonávat vojenskou službu, je-li to v rozporu s přesvědčením občana, není tato skutečnost dostatečným důvodem pro poskytnutí azylu. Teprve pronásledování či odůvodněný strach z něj jako následek absence takové úpravy by mohl být důvodem pro poskytnutí azylu. Za hrozbu pronásledování nelze považovat hrozbu trestního stíhání za trestný čin, pokud např. není důvodná obava, že toto trestní stíhání bude vedeno způsobem porušujícím lidská práva (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2003, čj. 2 Azs 15/2003-81, č. 77/2004 Sb. NSS,*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

a usnesení NSS ze dne 23. 3. 2009, čj. 8 Azs 40/2008-57, a ze dne 16. 4. 2008, čj. 2 Azs 20/2008-69).“

34. I kdyby byl tedy žalobce nucen vojenskou službu nastoupit, nejednalo by se o azylově relevantní důvod. Ani skutečnost, že je žalobce pacifistou na tom nemůže nic změnit. K tomu žalovaný podotkl, že na Ukrajině existuje možnost náhradní vojenské služby. Žalobce navíc již jednou neprošel, jak sám uvedl, zdravotní komisí, v minulosti předvoláván nebyl, a ani nyní si není vědom, že by se mělo v tomto směru něco změnit.
35. Žalovaný se adekvátně vypořádal i s možnostmi udělení mezinárodní ochrany dle § 13 a 14b zákona o azylu, tj. rodinní příslušníci nemají udělen azyl či doplňkovou ochranu. U žalobce nebyl shledán ani žádný důvod zvláštního zřetele hodný, na základě kterého by mu mohl být udělen azyl z humanitárních důvodů.
36. Jakkoli soud chápe, že situace žalobce je jistě nelehká, nelze cestou žádosti o mezinárodní ochranu suplovat vyřízení jeho pobytových záležitostí. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, kde uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“* V souladu s uvedeným rozsudkem je smyslem institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Je tedy třeba, aby žalobce legalizaci svého pobytu v ČR provedl tímto způsobem.
37. U žalobce nejsou splněny ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť žalovaný neshledal, že by žalobci mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, trest smrti byl na Ukrajině zrušen. Možnost udělit žalobci doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal, neboť uvedl, že dle dostupných informací nelze sice v žádném případě popřít existenci ozbrojeného konfliktu na východě země, tento je však stabilizovaný a s ohledem na to, že žalobce žil před odjezdem z Ukrajiny v Ch., kde je situace plně pod kontrolou centrální vlády, lze konstatovat, že jeho bezpečný návrat je možný, ať už znovu do Ch., nebo do jakékoli jiné oblasti, která je bezpečná. Soud k tomu pouze dodává, že udělení podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu zde rovněž není naplněno, neboť vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
38. Soud nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve

svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

39. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
40. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 14. dubna 2020

Mgr. Kamil Tojner v.r.
soudce